

hetünk, láthatjuk őt, szerethetünk és élhetünk. Hihetünk Istenben és a hitben remélhetünk, várhatunk és megnyerhetünk mindent: a bűnök bocsánatát, békét, örömet, Szentlelket, új erőt és győzelmet.

Mindezzel nem akarom azt mondani, hogy az egy szükséges dolog, aminek meg kellene történnie és megtörténhetik, nekünk olyan könnyű. Nem! éppenséggel nem könnyű. Mi mélyen le vagyunk bilincselve fogságunkba. Szemeinket annyira hozzászoktattuk a sötétséghez, hogy látásunk megromlott, s mi mást nem tudunk, mint azt, hogy bennünk és körülöttünk minden sötét. Megszoktuk a sötétséget, amiben benne élünk és mindazt a fényt és jót, amiért Isten minket és amiket értünk teremtet, nem engedjük magunkhoz közel, hogy bevilágítson életünkbe.

De nézzétek, mialatt mi a sötétségben ülünk és semmit sem tudunk az Isten fényességéről, mialatt mi Istenre várunk, mialatt a mi részünkről az egy szükséges dolog: a visszatérés Istenhez, önmagunk megnyitása Isten előtt, *nem* történik meg, azalatt Isten tett valamit. Ő maga egy szempillantás alatt felszakította a mi bensőnk ajtaját, megnyitotta a szemeket és az ő napjának teljes fényét belesugározta életünkbe, annak sötétségébe. Isten adta nekünk *Jézus Krisztust*, elküldötte őt a mi éjjelünkbe és bajunkba, hogy segítsen rajtunk, hogy tegye meg azt, amit nekünk oly nehéz megtennünk. Ezzel azonban a mi tennivalónk még nem véget ért, az megmaradt nekünk. Isten nem is veszi el, mert ő minket nem hatalommal akar magához ragadni. Ő azt akarja, hogy szabadon adjuk át magunkat neki. Nem mint foglyokat és mint kényszerítetteket kötni, hanem mint gyermekeit, ölelni akar magához. Mi az övéi vagyunk, de ez nem kényszer, hanem boldog megengedés, szabadság; ezért vár Isten, míg mi önként adjuk át magunkat. Isten a Jézus Krisztusban ezt az önátadást tette könnyűvé, amikor őt a mi életünkbe beleállította. Nem akarjátok? Nem látjátok? Óh, bár csak jönnétek, bár csak megindulnátok az Atya felé. Isten tudja, hogy mi mennyire szomorúak vagyunk, milyen rabjai vagyunk szokásainknak, milyen vakok vagyunk sötétségünkben. Isten tudja, hogy dőreségeinkben mennyire félünk tőle, ezért odaállítja Jézust, hogy kezét nyújtsa felénk, hogy mellénk lépjen, mint idősebb testvér és támogasson bizonytalan lépteinkben. Segít nekünk; azt kiáltja felénk: én megyek elől! Próbáljátok meg ti is, merjétek utánam jönni!

Igen! Istenhez menni most könnyűnek kellene lennie. Most jön az, amit vele tennünk kell és ami egészen egyszerű valami: nézzünk Jézusra és általa át a mennyei Atya fényébe, mely nekünk is világít. Életét előttünk, szemünk előtt éli: teljes emberi élet, harcokkal, nehézségekkel, keserőségekkel, amelyekben nekünk is részünk van, csak hogy sokkal súlyosabban, kevesebben nehezednek rá, mint ránk a mieink. Van teher, amit ő nem viselt el, harc, mit nem küzdött végig, sötétség, mely nem borította el, mélység, mely nem nyílt volna meg előtte? De mindezek ellenére az ő élete átvezet, keresztül minden bajon és mélyséren, s ő ott áll diadalmasan azok fölött. Legyőz minden nehézséget, keze alatt megoldódik minden talány és nehézség; áttör életének minden sötét óráján és lelkének törhetetlen ereje és öröme győzedelmes marad. Az ember minden ellensége: bűn, szenvedés, betegség, halál, mint felfegyverkezett hatalmak, útjába állanak, hogy erejét megtörjék, őt letiporják és *hogya* a lábai alá kerülnek mindezek, *hogya* megemmisül minden támadásuk, elnémul minden ütésük. S minden ellene intézett roham az ő erejét és csodálatos nagyságát bizonyítja. És őt nemcsak egyedül látjuk, nem csupán a saját azorongatásaival viaskodva. Ott látjuk az emberek között mint egyet közülük, de olyat, akitől tanács, erő, öröm, győzelem és megváltás forrása tör elő. Magához hívja a szegényt, a legszegényebbet, a megfáradtat és megterheltet az ő testvérei közül, szétöri bilincseiket és szabadokká teszi őket szegénység, fáradalom, bűn és nyomorúság felett. Nem riad vissza semmiféle bajtól, még a legfélelmesebb tehertől sem, a szenvedés legsötétebb árnyékától, a bűn semmiféle hatalmától sem, ha tudja, hogy az ő mennyei atyjának gyermekei, az ő testvérei nyögnek és szenvednek azok miatt. Odalép melléjük és magárvesszi és elviseli minden terhüket, mindent remél, mindent megbocsát, mindent hiszen és ebben a teherviselésben, reményben, megbocsátásban, hitben az ember semmiféle boldogsága, megkeményedése, könnyelműsége meg nem téveszti, nem ítéli, nem kárhoztatja őket, odaviszi mennyei atyjához őket és kéri őt: Atyám bocsáss meg nekik! Alászállott életünk legmélyebb bajiába és sötétségébe, azokba, amelyekből minden más származik, az Istentől való elhagyatottság mélységébe, magára vette, elviselte, de nem roppant össze alatta, a mélységből Istenhez szállott és élete legsötétebb órájában is megmaradt